

РЕШЕНИЕ

№ 4029

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47
състав,** в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **501** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.70, ал.1 вр. с чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на Х. А. ЛНЧ гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -419 от 23.12.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което е отхвърлена молбата му за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

По изложените в жалбата твърдения за оспорване на решението– се моли същата да бъде уважена. На първо място се твърди, че е допуснато съществено процесуално нарушение с немотивираността на решението. Визира се, че има противоречащи и взаимоизключващи се изводи за липса на въоръжен конфликт от една страна и от друга за високи нива на безогледно насилие. Подчертава се, че неправилно е анализирана обстановката в страната по произход, където има нестихващи военни действия между проправителствени сили и талибаните. С оглед на изложеното –се прави извода, че няма обективен анализ на обстановката в А., с което е нарушен чл.75, ал.2 от ЗУБ, вменяващ на органа да прецени всички факти. Твърди се, че е следвало да се предостави и хуманитарен статут на оспорвания, защото той е бил принуден да напусне страната си, тъй като е изложен на реална опасност от тежки посегателства. По изложените съображения –се моли да се уважи жалбата като се отмени решението. В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, но поддържа жалбата си чрез процесуалния си представител по ЗПП-адв.К..

Ответната страна не се представлява и не изразява становище.

Представителят на СГП изразява становище на неоснователност на жалбата като

предлага да се отхвърли.

Административен съд – София град, I отделение, 47състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е в срок, от надлежна страна, поради което следва да се разгледат доводите по същество.

Във връзка с гореизложеното съставът на първо място приема следното:

Производството за закрила е посочено, че е започнало по молба за закрила вх.№РД09-ВР-1768 от 16.12.2020г. подадена от А. [дата на раждане] в [населено място], А., гражданин на А., с етническа принадлежност –пашун, вероизповедание –мюсюлманин сунит, неженен, ЛНЧ [ЕГН] с данни установени от декларация по чл.30, ал.1 т.3 от ЗУБ.

Посочено е, че по данни на кандидата -същият е напуснал нелегално А. четири месеца преди интервюто, съответно три месеца преди да влезе нелегално в Република България. Отбелязано е, че е мотивирал молбата си с проблеми на семейството му с талибаните- баща му бил пилот, а брат му работел към специалните сили в полицията. Посочил е, че семейството му било тормозено от талибаните и поради тази причина напуснали родното място и заминали за [населено място], където било много неспокойно и имало много бомби. По изложената причина решил да замине за Франция, а брат му и баща му останали в [населено място]. От друга страна в решението е маркирано, лицето не е било арестувано, съдено, политически ангажирано, не е имало проблеми с етническата си или религиозната си принадлежност. Въз основа на тези данни от ответника е прието, че молбата е явно неоснователна, защото не са налице предпоставките за предоставяне на закрила. Визирано е, че общата обстановка в А. сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г.. Обобщено е, че причините за напускане на страната по произход са от финансов характер като не са свързани с религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Подчертава се, че лицето не сочи да е преследвано по смисъла на закона, както и не изнася данни за каквито и да е посегателства. Отбелязано е, че преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ е нарушаване на основните права или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права, каквито данни се установяват конкретно. Изтъква се, че няма посегателство, няма реални действия на преследване нито от страна на държавен орган, нито от организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. Посочено е, че бежанската история на лицето е свързана с твърдения за напускане на страната заради талибаните, които обаче са общи и не са възприети. В тази връзка е акцентирано, че молителят е имал конкретна цел- да достигне до Франция, а не е искал да търси закрила, защото е бягал от посегателства. На база на изложеното –ответникът след като е подчертал, че кандидатът е подал молба не веднага след като се е влязъл в РБ, /а като е бил установен нелегално/, е приел, че няма преследване. Отбелязано е, че съгласно чл.75, ал.2 от ЗУБ при произнасяне по молбата се преценяват всичките относими факти, което изискване е съобразено..Направена е и преценка за приложението на чл.9, ал.1 т.3 от ЗУБ като е прието, че в страната по произход няма безогледно насилие. В тази връзка има позоваване на тълкуването в решение от 17-02.2009г. на Съда в Л. по дело С465/07 , че силата на безогледно насилие, характеризираща въоръжен конфликт се преценява от националните органи, до които е отправена молбата за закрила. В тази

връзка преценката се извършва по т.нар.пълзяща скала, посочена в т.39, че в колкото по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е конкретно повлиян от фактори, свързани с личното му положение, то толкова по-слаба ще е проявата на безогледно насилие по отношение на него. Предвид изложеното е прието, че фактическата остановка не дава основания да се приеме, че е принуден да отпътува поради тежки посегателства срещу живота или личността му в случай на въоръжен конфликт. За този извод има позоваване на справка вх.№МД 595 от 02.11.2020г., от която е видно, че насилието не е безогледно, както и няма въоръжен конфликт в А.. С оглед изложеното и искането за закрила по чл.9 от ЗУБ е прието за неоснователно.

В съдебното производство нови доказателства не са представени.

С оглед изложено СЪДЪТ намира следното:

На първо място видно от заповед №РД-05-786г. от 09.12.2020г. на л.14 на Председателя на ДАБ –последният е упълномощил ответника В. А. -П. в качеството й експерт да бъде интервюиращ орган. С оглед изложеното се прави извода, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В производството не са допуснати процесуални нарушения.

Не се споделя възражението в жалбата, че заповедта не е мотивирана, едностранчива е, както и няма анализ. Пространствено с позоваване на конкретни обстоятелства и анализ на практика, ответникът е мотивирал крайния си извод да приеме молбата за явно неоснователна.

В основата на констатациите му по същество е самата бежанска история разказана от молителя. Правилно същата е била преценена и оценена. Видно от интервюто му на л.30 от 16.12.2020г. -същият е напуснал страната си нелегано, с цел да отиде във Франция. Влязъл е в България нелегално като не е потърсил възможност за закрила своевременно, а едва след като е установен от органите на МВР в [населено място]. С оглед изложеното правилно споделените причини за напускане не са кредитирани. Лицето не разказва как и по какъв начин лично е било заплашено и притеснявано от талибаните. Не споделя и как това се е случило и кога по отношение на баща му и брат му. Не представя никакви доказателства за тяхното положение, свързано с причината за тормоз /напр.че баща му е пилот, а брат му полицаи-карти или други документи/. Дори да е кредитирана историята му и това да е причината за напускане на родното място, то бащата и братът са се установили в [населено място] и не са напуснали страната си, а същите основно са били обект на въздействие. Несъстоятелно е твърдението, че лицето не е могло да се адаптира предвид, обстановката там, тъй като видно от доклада за обстановката в страната -в столицата е относително спокойно.

Следователно- фактите правилно са били установени и възприети, като от правна страна ответникът е направил изводи в съответствие с материалния закон. На първо място обосновано е визирано, че лицето е мигрант, а не бежанец, който е напуснал страната, поради финансови и лични причини. Правилно е позоваването на §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статута на бежанец издаден от ВКБООН, че мигрант е лице, което доброволно напуска страната си за да се засели другаде. Следва да се съобрази, че по време на интервюто си лицето не споделя да е имал лично каквито и да е проблеми вкл. с талибаните, преди да се премести в К.. Срещу него не е имало и никакви посегателства. Не е бил обект на преследване по причина посочена в чл.8 от ЗУБ, както и няма преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. С оглед изложеното е правилен извода на ответника, че молбата за предоставяне

на бежански статут е неоснователна и следва да се отхвърли.

В частта на молбата за предоставяне на хуманитарен статут –също изводите в оспореното решение са обосновани. Липсват твърдения, че молителят е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция. Няма също твърдения, че е бил принуден да напусне А. поради реална опасност от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне. Правилно не са открити и основания за приложение на чл.9, ал.1 от ЗУБ. В тази връзка е и подчертаното тълкуване, дадено в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/07г. на чл.15 б.в от Директива 2004/83 на ЕО. Съгласно пълзящата скала в това решение –колкото в по-голяма степен молителят съумее да докаже, че е повлиян от конкретни фактори относими към личното му положение, то толкова по-слаба ще е степента на безогледно насилие за него при търсенето на субсидиарна закрила. Във връзка с изложеното напълно се възприемат изводите, че в страната по произход няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито международен такъв. Изводите следват от анализа на справка №МД-595 от 02.11.2021г.. В същата е посочено, че на 29.02.2020г. е оповестено от световните агенции, че САЩ и талибаните подписват „споразумение за установяване на мир“ в А. след повече от 18 години на конфликт. Изтъкнат е икономически ръст в страната и растежа на селското стопанство, макар да е отбелязано и че страната изпитва значителни затруднения вкл. и с оглед световната пандемия. В действителност не се отрича, че има провинции, които са изцяло под контрола на талибаните, че има насилие, убийства, на които правителството не може да противодейства, но в [населено място]-обстановката е определена като относително спокойна. Проблемите в тази насока, както и жертвите сред цивилното население са обстоятелства, които са известни, но цитирания доклад и източниците на които се позовава представят обективна картина на обстановката в А. и не водят до констатацията, че има въоръжен конфликт или безогледно насилие.

С оглед всичко изложено – жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С.-град, I-во отделение, 47 –ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Х. А. ЛНЧ гражданин на А. срещу РЕШЕНИЕ №УПВР -419 от 23.12.2020г. на Интервюиращ орган при ДАБ при МС, с което молбата му закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

Решението не подлежи на касационно обжалване съгласно чл.85, ал.4 от ЗУБ.

Съдия: